

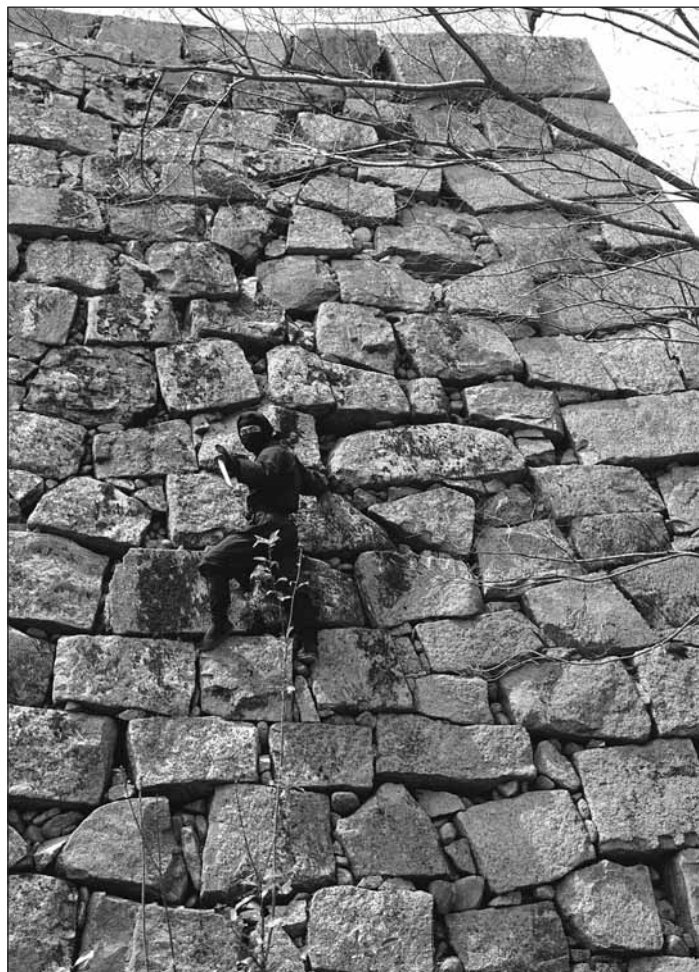
DOZVUKY – MÝTUS O NINDŽÍCH

Tradice přisuzovat nindžům skutky, které jsou ještě fantastičtější než realita, má skutečně dlouhou historii. Prvním trendem, který je možné vysledovat, je spojování nindžů a nindžucu se slavnými bojovníky, kteří jsou reálnými historickými osobnostmi, ale kteří v určitém období svého života žili záhadně nebo byli na útěku. Nejčastěji se hovoří o dvou velkých národních hrdinech, Minamotovi Jošicuneovi (1159–1189) a Kusunokimu Masašigemu (1294–1336), kteří jsou dokonce někdy považováni za zakladatele dvou rozdílných „škol nindžucu“, zvaných Jošicune-rjú a Kusunoki-rjú, ovšem pro tuto domněnku neexistují žádné historické doklady. V případě Jošicuneho je také často jeho vazal, Ise

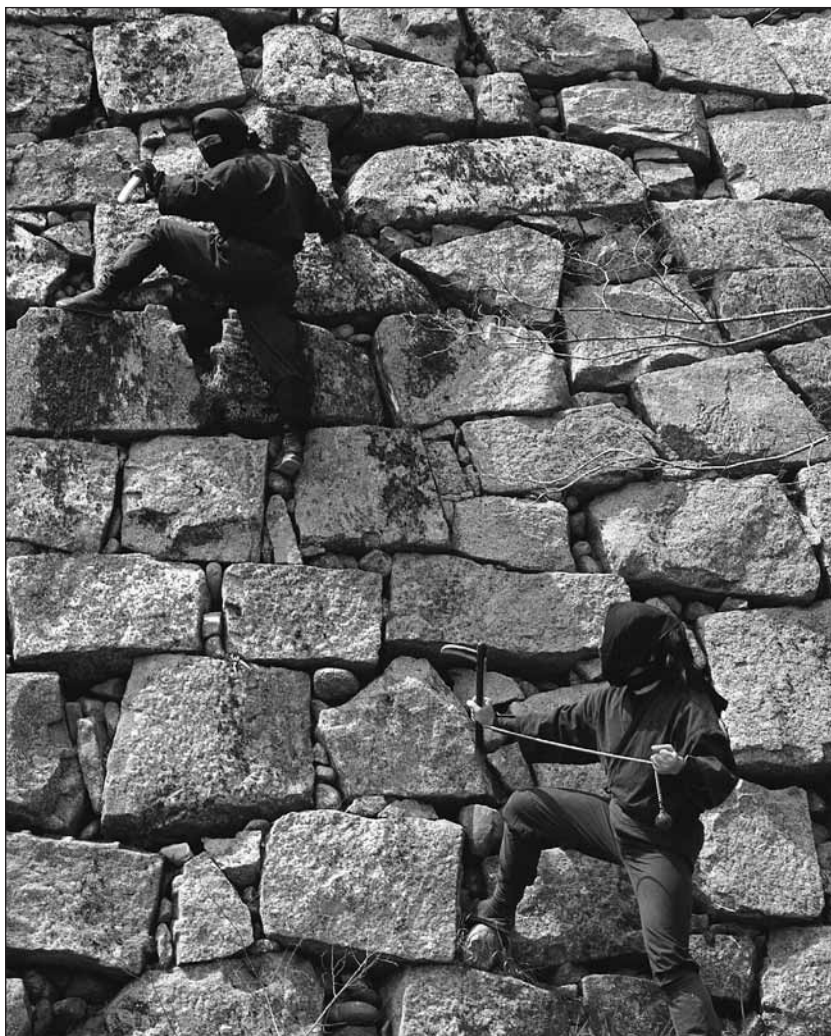
Saburó Jošimori, samuraj, který ho doprovázel na jeho cestách, popisován jako zkušený nindža, ovšem v jiných pramenech, např. v *Gikeiki*, se o něm hovoří jako o obyčejném loajálním samurajském bojovníkovi.

Druhý identifikovatelný trend je spojovat nindži se stoupenci Šugendo, s tzv. barevnými jamabuši. Na první pohled se zdá, že spolu nindžové a jamabuši mají jen málo společného, snad kromě toho, že se v obou případech jedná o tajuplné existence. Možná, že v pozadí stojí skutečnost, že převlek za jamabušiho byl pro nindžu ideální kamufláž v případě, že jeho úloha zahrnovala špionáž a cestování. Jedna z největších japonských legend, o Benkejově a Jošicunově útěku z Jorimoto, se zmiňuje o nindžovi v převleku za mnicha jamabušiho a je zde i slavný příběh o bariéře v Atace, kde jsou uprchlíci dotazováni na svou pravou identitu. Je také možné, že sami jamabušiové někdy pracovali jako špeshové pro zneprátené daimjó a zneužívali tak svého práva pohybovat se volně po zemi.

Ve svém konečném stádiu se mýtus o nindžích rozvíjel tak, že z nepochybně autentických vrahů a špeshů se stali superhrdinové. Na tomto trendu je zajímavé, že tento proces začíná v době, kdy ještě skuteční nindžové byli schopni vykonávat své řemeslo. Možná že některé operace, které prováděli, jako například vražda Uesugi Kenšina, připadaly současníkům natolik záhadné, že se jako jediné možné vysvětlení nabízelo, že nindžové byli buďto neviditelní, nebo používali magie.

**Nindža s hradbou hradu Iga Ueno
v pozadí.**

**Dva nindžové na hradbě
hradu Iga Ueno.**

Můžeme zde ovšem vidět i určitou paralelu s jiným přerodem, který se v tomto období odehrával: utvoření mýtu o nepřemožitelném samurajském šermíři. Podobně jako tento otrlý válečník z bitevního pole získal nový image ušlechtilého jedince – samuraje, tak i jeho nechvalně proslulý a smrt přinášející protipól, kterým byl nindža, získal vlastní mystické síly vymykající se realitě.

Na předcházejících stranách jsem se pokusil načrtnout obraz nepolapitelného nindži, natolik přesný, jak jen jsem byl schopen. Co jsme se o něm dozvěděli? Především se jednalo o velmi zkušeného bojovníka ovládajícího bojová umění, který nepovažoval za nečestné bojovat za peníze a bojovat způsobem, který byl jinak oficiálně nepřijatelný. Nejspíše náležel k jedné z početných

rodin, ve kterých se nindžovské tradice v tajnosti předávaly z generace na generaci a kteří si tak dokázali udržet jak svou cenu na trhu, tak i čistotu stylu. Když nindža vyrážel do akce, byl připravený zemřít, a dokázal být nepředstavitelně trpělivý, když čekal na moment vhodný k úderu. Nindžové bojovali způsobem, který samurajové nepovažovali za přijatelný, a v situacích a za podmínek, ve kterých by i ten nejstatečnější samuraj zaváhal. Vezmeme-li v úvahu autentické historické operace, které jsou popsány v této knize, je pro mne určitou záhadou, že někdo považoval za potřebné vytvářet o nindžích mýty, když přece realita, ve které tito nejpozoruhodnější bojovníci středověkého Japonska působili, byla sama o sobě tak mimořádná.